Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 3 października 2013 r.*

Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 74 ust. 2 — Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 — Zasada 50 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci — Sprzeciw właściciela wcześniejszego znaku towarowego — Istnienie znaku towarowego — Dowody przedstawione na poparcie sprzeciwu po upływie terminu wyznaczonego w tym celu — Nieuwzględnienie — Swobodna ocena przysługująca izbie odwoławczej — Przepis odmienny — Okoliczności stojące na przeszkodzie uwzględnieniu dodatkowych lub uzupełniających dowodów

W sprawie C-121/12 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 28 lutego 2012 r.,

Bernhard Rintisch, zamieszkały w Bottrop (Niemcy), reprezentowany przez A. Dreyera, Rechtsanwalt,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowany przez G. Schneidera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Valfleuri Pâtes alimentaires SA, z siedzibą w Wittenheim (Francja), reprezentowana przez F. Baujoin, avocate,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen (sprawozdawca), prezes izby, J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 maja 2013 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoim odwołaniu B. Rintisch wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-109/09 Rintisch przeciwko OHIM – Valfleuri Pâtes alimentaires (PROTIVITAL) (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego Sąd oddalił jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 21 stycznia 2009 r. (sprawa R 1660/2007-4) (zwanej dalej „sporną decyzją") dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między wnoszącym odwołanie a Valfleuri Pâtes alimentaires SA (zwaną dalej „Valfleuri").

Ramy prawne

2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1), które weszło w życie w dniu 13 kwietnia 2009 r. Niemniej jednak z uwagi na datę zajścia okoliczności faktycznych niniejszy spór podlega przepisom rozporządzenia nr 40/94.

3 Przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 40/94 zostały zawarte w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. (Dz.U. L 303, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 172, s. 4) (zwanym dalej „rozporządzeniem wykonawczym").

Rozporządzenie nr 40/94

4 Artykuł 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 uściśla, że „Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie".

Rozporządzenie wykonawcze

5 Zasada 19 rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„1. Urząd daje stronie wnoszącej sprzeciw możliwość przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu lub uzupełnienia faktów, dowodów i argumentów, które zostały już przedstawione zgodnie z zasadą 15 ust. 3, w określonym przez Urząd terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia uznanego za datę wszczęcia postępowania w sprawie sprzeciwu zgodnie z zasadą 18 ust. 1.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedkłada ponadto dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa oraz dowód jej uprawnienia do wniesienia tego sprzeciwu. W szczególności strona wnosząca sprzeciw przedstawia następujące dowody:

a) jeśli sprzeciw opiera się na znaku towarowym niebędącym wspólnotowym znakiem towarowym, dowód jego zgłoszenia lub rejestracji poprzez przedłożenie następujących dokumentów:

[…]

(ii) jeśli znak towarowy jest zarejestrowany, kopia odpowiedniego świadectwa rejestracyjnego oraz, w odpowiednim przypadku, najnowsze świadectwo przedłużenia rejestracji wskazujące, iż okres ochrony znaku towarowego jest dłuższy niż okres, o którym mowa w ust. 1, wraz ze wszelkim przedłużeniem tego okresu lub równoważne dokumenty wydane przez urząd, który zarejestrował dany znak towarowy;

[…]

3. Informacje i dowody, o których mowa w ust. 1 i 2, przedstawia się w języku postępowania lub z załączonym tłumaczeniem. Tłumaczenie przedkłada się w terminie ustalonym dla składania dokumentu oryginalnego.

4. Urząd nie uwzględnia przedłożonych na piśmie wniosków lub dokumentów lub ich części, jeśli te dokumenty lub ich tłumaczenia na język postępowania nie zostały złożone w terminie wyznaczonym przez Urząd".

6 Zasada 20 tego rozporządzenia, zatytułowana „Rozpatrywanie sprzeciwu", przewiduje w ust. 1:

„Jeżeli do upływu terminu, o którym mowa w zasadzie 19 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi dowodu na istnienie, ważność i zakres ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa, jak również swojego uprawnienia do wniesienia sprzeciwu, sprzeciw jest odrzucany jako bezzasadny".

7 Zasada 50 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowana „Rozpatrywanie odwołania", stanowi w ust. 1:

„Jeżeli nie postanowiono inaczej, przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją, która wydała decyzję, od której wnosi się odwołanie, stosuje się mutatis mutandis do postępowania odwoławczego.

[…]

W przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów zgodnie z postanowieniami rozporządzenia [nr 40/94] i niniejszych zasad, chyba że izba uzna, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody zgodnie z art. 74 ust. 2 [wspomnianego] rozporządzenia".

Rozporządzenie nr 1041/2005

8 Motyw 7 rozporządzenia nr 1041/2005 uściśla:

„Przepisy dotyczące procedury sprzeciwu należy całkowicie przeformułować, aby uściślić wymagania dotyczące dopuszczalności, wyraźnie określić konsekwencje prawne braków oraz ułożyć postanowienia w porządku chronologicznym postępowania".

Okoliczności powstania sporu

9 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione przez Sąd w pkt 1–16 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„1 W dniu 6 stycznia 2006 r. [Valfleuri] dokonała w [OHIM] zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia […] nr 40/94 […].

2 Znakiem towarowym, dla którego wniesiono o rejestrację, jest oznaczenie słowne PROTIVITAL.

3 Towary, dla których dokonano zgłoszenia, należą w szczególności do klas 5, 29 i 30 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami […].

[…]

5 W dniu 24 października 2006 r. […] B[.] Rintisch wniósł sprzeciw na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94 […] wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów, o których mowa w pkt 3 powyżej.

6 Sprzeciw został w szczególności oparty na następujących prawach wcześniejszych:

— niemieckim słownym znaku towarowym PROTIPLUS, zgłoszonym w dniu 4 grudnia 1995 r. i zarejestrowanym w dniu 20 maja 1996 r. pod numerem 39 549 559, wskazującym towary należące do klas 29 i 32;

— niemieckim słownym znaku towarowym PROTI, zgłoszonym w dniu 22 stycznia 1997 r. i zarejestrowanym w dniu 3 marca 1997 r. pod numerem 39 702 429, wskazującym towary należące do klas 29 i 32;

— niemieckim graficznym znaku towarowym […], zgłoszonym w dniu 24 lutego 1996 r. i zarejestrowanym w dniu 5 marca 1997 r. pod numerem 39 608 644, wskazującym towary należące do klas 29 i 32 […].

[…]

8 W dniu 16 stycznia 2007 r. [B. Rintisch] przekazał OHIM w celu udowodnienia i ważności wcześniejszych znaków towarowych wymienionych w pkt 6 powyżej między innymi, po pierwsze, świadectwa rejestracyjne wydane przez Deutsches Patent- und Markenamt (niemiecki urząd ds. patentów i znaków towarowych), odpowiednio, z marca 1996 r., października 1996 r. i marca 1997 r., a po drugie, wyciągi z rejestru on-line Deutsches Patent- und Markenamt z dnia 8 stycznia 2007 r., na których widniały w odniesieniu do każdego z wcześniejszych znaków towarowych w rubryce »Letzter Verfahrensstand« (ostatni etap postępowania) wpis »Marke eingetragen« (znak zarejestrowany), a w przypadku wcześniejszych znaków towarowych nr 39549559 i nr 39608644 w rubryce »Verlängerungsdatum« (data przedłużenia) daty z roku 2006. Tłumaczenie na język postępowania zostało przedstawione tylko dla świadectw rejestracyjnych każdego z wcześniejszych znaków towarowych.

9 W dniu 23 stycznia 2007 r. OHIM powiadomił [B. Rintischa] […] o dacie wszczęcia spornego etapu postępowania w sprawie sprzeciwu. W powiadomieniu tym OHIM wskazał [B. Rintischowi], że konieczne jest przedstawienie świadectwa przedłużenia rejestracji w odniesieniu do znaków towarowych zarejestrowanych ponad dziesięć lat wcześniej. Ponadto podniósł, że istnienie i ważność wcześniejszych znaków towarowych powołanych na poparcie sprzeciwu powinny zostać wykazane za pomocą oficjalnych dokumentów przetłumaczonych na język postępowania. Dla tego celu OHIM wyznaczył termin na przedstawienie upływający w dniu 4 czerwca 2007 r. Wreszcie OHIM pouczył [B. Rintischa], że w razie nieprzedłożenia w wymaganym terminie dowodów dotyczących istnienia i ważności wcześniejszych znaków towarowych sprzeciw zostanie odrzucony bez rozpatrywania go co do istoty zgodnie z zasadą 20 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego].

10 W dniu 11 września 2007 r. OHIM powiadomił [B. Rintischa] o swoim ustaleniu, zgodnie z którym nie wykazał on w wyznaczonym terminie istnienia i ważności wcześniejszych znaków towarowych. OHIM powiadomił także [B. Rintischa], że od tej pory nie mogą być przedstawiane żadne uwagi uzupełniające i że podejmie swoją decyzję w przedmiocie sprzeciwu na podstawie dowodów, którymi dysponuje w tejże chwili.

11 W dniu 19 września 2007 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw na tej podstawie, że [B. Rintisch] nie przedstawił w wyznaczonym terminie dowodu istnienia i ważności wcześniejszych znaków towarowych powołanych na poparcie sprzeciwu. Przede wszystkim Wydział Sprzeciwów uznał, że choć można było stwierdzić na podstawie świadectw przekazanych OHIM w dniu 16 stycznia 2007 r., iż wcześniejsze znaki towarowe zostały zarejestrowane, odpowiednio, w 1995, 1996 i 1997 r., nie jest to wystarczające do ustalenia ich ważności na dzień 4 czerwca 2007 r. […]. Ponadto Wydział Sprzeciwów stwierdził, że zgodnie z zasadą 19 ust. 4 rozporządzenia [wykonawczego] wyciągów z rejestru z dnia 8 stycznia 2007 r. nie można było uwzględnić w celu udowodnienia przedłużenia rejestracji wcześniejszych znaków towarowych, gdyż nie zostały one przetłumaczone na język postępowania.

12 W dniu 23 października 2007 r. na podstawie art. 57–62 rozporządzenia nr 40/94 […] [B. Rintisch] wniósł odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów do OHIM. W jego ramach [B. Rintisch] zażądał, aby izba odwoławcza odmówiła rejestracji zgłoszonego znaku towarowego z uwagi na istnienie podnoszonego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W tym celu do uzasadnienia odwołania dołączył w szczególności dla każdego z wcześniejszych znaków towarowych wyciąg z rejestru on-line oraz oświadczenie Deutsches Patent- und Markenamt wraz z tłumaczeniem tego oświadczenia na język postępowania. Oświadczenie wskazywało, że prawa do wspomnianych wcześniejszych znaków towarowych zostały przedłużone przed złożeniem sprzeciwu, odpowiednio do 2015, 2016 i 2017 r.

13 [Sporną decyzją] Czwarta Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie bez rozpatrywania sprzeciwu co do istoty. Uznała, że Wydział Sprzeciwów słusznie stwierdził, iż skarżący nie wykazał należycie w wyznaczonych terminach istnienia i ważności wcześniejszych znaków towarowych powołanych na poparcie sprzeciwu.

14 W szczególności Izba Odwoławcza, po pierwsze, stwierdziła, że świadectwa rejestracyjne przekazane OHIM w dniu 16 stycznia 2007 r. nie są wystarczające dla celów udowodnienia, że wcześniejsze znaki towarowe były nadal ważne w dacie wniesienia sprzeciwu. Po drugie, uznała, że brak tłumaczenia wyciągów z rejestru on-line z dnia 8 stycznia 2007 r. stanowi samo w sobie wystarczające uzasadnienie odmowy ich uwzględnienia.

15 Stwierdziła także, że dokumentów dołączonych w dniu 23 października 2007 r. do uzasadnienia odwołania nie można było uwzględnić na tej podstawie, że zostały one przedstawione po dniu 4 czerwca 2007 r., dacie upływu terminu wyznaczonego przez OHIM.

16 Wreszcie według Izby Odwoławczej ani Wydział Sprzeciwów, ani ona sama nie dysponowały zakresem swobodnego uznania na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 […] w przedmiocie uwzględniania dokumentów, które nie zostały przedstawione przed upływem terminu wyznaczonego przez OHIM, w świetle zasady 20 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego], która w sposób wyraźny wymaga odrzucenia odwołania w razie przedstawienia dokumentów dowodowych po upływie terminu. Izba Odwoławcza dodała, że w każdym razie, nawet jeśliby należało uznać, że izbie odwoławczej przysługują uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie przyjęcia lub nie dokumentów przedstawionych po upływie terminu przed Wydziałem Sprzeciwów, skorzystałaby z nich na niekorzyść [B. Rintischa] […]".

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 marca 2009 r. B. Rintisch wniósł skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

11 Na poparcie tej skargi podniósł trzy zarzuty, z których tylko drugi stanowi przedmiot niniejszego odwołania. Zarzut ten dotyczył naruszenia przez Izbę Odwoławczą art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 oraz nadużycia władzy.

12 Przypomniawszy w pkt 31 i 32 zaskarżonego wyroku poprzez odniesienie do wyroku z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P OHIM przeciwko Kaul, Zb.Orz. s. I-2213, pkt 42, iż z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że zasadniczo i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów możliwe jest przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony po upływie terminów, którym podlega ich przedstawienie zgodnie z przepisami wspomnianego rozporządzenia, i że w żaden sposób nie zabrania się OHIM uwzględnienia przywołanych czy przedstawionych w ten sposób z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów, Sąd oddalił pierwszą część zarzutu podniesionego przez B. Rintischa, orzekając co do istoty w pkt 33–42 zaskarżonego wyroku, co następuje:

„33 […] [S]tworzona stronom postępowania przed OHIM możliwość przedstawienia okoliczności faktycznych i dowodów po upływie wyznaczonych do tego terminów podlega warunkowi, iż nie istnieje przepis odmienny […].

34 W niniejszym przypadku Izba Odwoławcza uznała […], że istnieje wyraźny przepis odmienny, na mocy którego zgodnie z orzecznictwem odrzucenie sprzeciwu jest obowiązkowe, a nie po prostu stanowi opcję podlegającą swobodnemu uznaniu OHIM. Jej zdaniem zasada 20 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego] mająca zastosowanie w postępowaniu przed nią na mocy zasady 50 ust. 1 tegoż rozporządzenia stoi na przeszkodzie skorzystaniu przez nią z uprawnień dyskrecjonalnych przewidzianych w art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

[…]

37 Z łącznej lektury [zasady 20 ust. 1 i zasady 50 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci rozporządzenia wykonawczego] wynika, że w braku odmiennego przepisu izba odwoławcza jest zobowiązana zastosować zasadę 20 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego] w ramach postępowania toczącego się przed nią i z tego względu uznać, iż przedstawienie dowodów mających na celu wykazanie istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego po upływie terminu wyznaczonego w tym celu przez OHIM skutkuje odrzuceniem sprzeciwu, i nie dysponuje uprawnieniami dyskrecjonalnymi w tym względzie […].

38 [Bernhard Rintisch] twierdzi, że zasada 50 ust. 1 akapit trzeci in fine rozporządzenia [wykonawczego], a w szczególności przewidziane tam odesłanie do art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, odpowiada ściśle przepisowi odmiennemu, który stoi na przeszkodzie w każdym przypadku zastosowaniu zasady 20 ust. 1 tegoż rozporządzenia do postępowań toczących się przed Izbą Odwoławczą. Argumentu tego nie można jednak uwzględnić.

39 Na wstępie należy zaznaczyć, że skoro sprzeciw został wniesiony w dniu 24 października 2006 r., wersją rozporządzenia [wykonawczego] mającą zastosowanie do niniejszej sprawy jest wersja obowiązująca po zmianie wprowadzonej przez rozporządzenie […] nr 1041/2005 […]. W szczególności, zgodnie z motywem 7 tego rozporządzenia, jednym z celów tej zmiany jest całkowite przeformułowanie przepisów dotyczących procedury sprzeciwu w celu wyraźnego określenia m.in. konsekwencji braków prawnych.

40 Oprócz ryzyka zastosowania rozumowania okrężnego dla omawianych przepisów przyjęcie wykładni zaproponowanej przez [B. Rintischa] spowodowałoby znaczne ograniczenie zakresu zasady 20 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego], ze zmianami.

41 Gdyby dowody przedstawiane w celu wykazania istnienia, ważności i zakresu wcześniejszego znaku – które zgodnie z nowym brzmieniem zasady 20 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego], mającym zastosowanie do niniejszej sprawy, nie mogą zostać uwzględnione przez Wydział Sprzeciwów, gdy zostaną przedłożone po upływie terminu – mogły mimo wszystko zostać wzięte pod uwagę przez Izbę Odwoławczą z racji przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych zgodnie z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, konsekwencja prawna określona wyraźnie w rozporządzeniu nr 1041/2005 dla tego rodzaju braku, a mianowicie odrzucenie sprzeciwu, mogłaby w określonych przypadkach nie mieć jakiegokolwiek znaczenia praktycznego.

42 Należy zatem stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, stwierdzając, że w niniejszej sytuacji obowiązywał przepis uniemożliwiający uwzględnienie dowodów, które zostały przedłożone OHIM przez [B. Rintischa] z opóźnieniem, w związku z czym [Izba Odwoławcza] nie posiadała uprawnień dyskrecjonalnych zgodnie z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94".

13 Sąd odrzucił następnie drugą część drugiego zarzutu na następującej podstawie:

„48 […] [C]o się tyczy podnoszonego nadużycia władzy przez Izbę Odwoławczą, należy stwierdzić, że skarga nie spełnia minimalnych wymogów ustanowionych w art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem, określających dopuszczalność zarzutu […]. W szczególności w niniejszym przypadku zarzut skarżącej, taki jak przedstawiony w skardze, nie zawiera żadnej argumentacji mającej na celu wykazanie, w jaki sposób Izba Odwoławcza miała nadużyć swojej władzy. Z tego względu należy uznać ten zarzut za niedopuszczalny".

14 Oddaliwszy lub odrzuciwszy także pozostałe zarzuty wysunięte przez B. Rintischa na poparcie jego skargi, Sąd ją w części odrzucił, a w części oddalił.

Żądania stron przed Trybunałem

15 W odwołaniu B. Rintisch wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i o obciążenie OHIM kosztami postępowania.

16 OHIM i Valfleuri wnoszą o oddalenie odwołania i obciążenie B. Rintischa kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

17 Na poparcie swojego odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty, dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 oraz nadużycia władzy przez Izbę Odwoławczą.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94

Argumentacja stron

18 Bernhard Rintisch twierdzi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 oraz zasady 50 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

19 Podnosi on, że Sąd pominął zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci tego ostatniego rozporządzenia, mimo że chodzi w tym wypadku o specjalny przepis regulujący rozpatrywanie odwołań, który wyraźnie przewiduje stosowanie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 i który przyznaje zatem izbie odwoławczej uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie stwierdzenia, czy należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty lub dowody. Ponadto Sąd niesłusznie pominął rozróżnienie pomiędzy nowymi faktami a opóźnionym przedstawieniem dodatkowych lub uzupełniających faktów i dowodów w rozumieniu art. 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonawczego.

20 OHIM podważa interpretację stosownych przepisów proponowaną przez wnoszącego odwołanie. W jego ocenie Sąd prawidłowo zauważył, że zasadę 20 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego należy uważać za przepis odmienny w rozumieniu ww. wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul, gdyż chodzi tu o przepis bezwzględnie wiążący, który wprowadza termin zawity.

21 W ocenie Valfleuri zasada 19 ust. 4 i zasada 20 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego są wyraźnymi i bezwzględnie wiążącymi przepisami, które wykluczają jakąkolwiek możliwość wydłużenia terminu wyznaczonego wnoszącemu sprzeciw na udowodnienie istnienia i ważności wcześniejszych znaków towarowych. W rezultacie zdaniem Valfleuri OHIM nie przysługują w rozpatrywanej sytuacji uprawnienia dyskrecjonalne przewidziane w art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

Ocena Trybunału

22 Artykuł 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 stanowi, że Urząd może nie brać pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

23 Jak to Trybunał orzekł, z brzmienia tego przepisu wynika, że co do zasady i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów możliwe jest przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony po upływie terminów, którym podlega ich przedstawienie zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 40/94, oraz że w żaden sposób nie zabrania się OHIM uwzględnienia powołanych czy przedstawionych w ten sposób z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów (ww. wyrok w sprawie OHIM przeciwko Kaul, pkt 42; wyrok z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie C-621/11 P New Yorker SHK Jeans przeciwko OHIM, pkt 22).

24 Stanowiąc, iż OHIM „może” w takim przypadku nie wziąć pod uwagę takich dowodów, wspomniany przepis przyznaje w istocie OHIM szeroki zakres uznania w przedmiocie tego, czy uwzględnić dowody, przy czym ma on obowiązek uzasadnienia swojej decyzji w tej kwestii (ww. wyroki: w sprawie OHIM przeciwko Kaul, pkt 43; w sprawie New Yorker SHK Jeans przeciwko OHIM, pkt 23).

25 W zakresie, w jakim zarzut pierwszy wysunięty przez wnoszącego odwołanie dotyczy wyłącznie uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jego zdaniem Izbie Odwoławczej OHIM, aby ustalić, czy istnieje odmienny przepis, który może wyłączać takie uprawnienia, należy odnieść się do zasad regulujących postępowanie odwoławcze.

26 W tym względzie zasada 50 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego przewiduje, że jeżeli nie postanowiono inaczej, przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją, która wydała decyzję, od której wnosi się odwołanie, stosuje się mutatis mutandis do postępowania odwoławczego.

27 W pkt 37 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż z przepisu tego wynika, że izba odwoławcza jest zobowiązana zastosować zasadę 20 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego i z tego względu uznać, iż przedstawienie dowodów mających na celu wykazanie istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego po upływie terminu wyznaczonego w tym celu przez OHIM skutkuje odrzuceniem sprzeciwu, i nie dysponuje uprawnieniami dyskrecjonalnymi w tym względzie.

28 Tymczasem, czyniąc tak, Sąd przyjął błędną wykładnię zasady 50 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, która pomija zakres akapitu trzeciego tego przepisu.

29 O ile bowiem akapit pierwszy wspomnianego przepisu ustanawia zasadę stanowiącą, że przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją, która wydała decyzję, od której wnosi się odwołanie, stosuje się mutatis mutandis do postępowania odwoławczego, o tyle akapit trzeci tegoż przepisu stanowi przepis specjalny, wprowadzający odstępstwo od tej zasady. Ten przepis specjalny jest właściwy dla postępowania odwoławczego od decyzji Wydziału Sprzeciwów i określa regulację obowiązującą przed izbą odwoławczą w odniesieniu do faktów i dowodów przedstawionych po upływie terminów ustalonych lub określonych w pierwszej instancji.

30 Zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonawczego należy zatem stosować na tym szczególnym etapie postępowania odwoławczego od decyzji Wydziału Sprzeciwów w miejsce przepisów odnoszących się do postępowania przed wspomnianym wydziałem, do których zalicza się zasada 20 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

31 Należy podkreślić, że ten przepis specjalny został wprowadzony do rozporządzenia wykonawczego podczas jego zmiany przez rozporządzenie nr 1041/2005, które zgodnie ze swoim motywem 7 dąży w szczególności do wyraźnego określenia konsekwencji braków prawnych mających miejsce w toku postępowania w sprawie sprzeciwu. Stwierdzenie to potwierdza, że konsekwencje przed izbą odwoławczą związane z przekroczeniem terminów w postępowaniu dowodowym przed Wydziałem Sprzeciwów powinny zostać określone na podstawie wspomnianego przepisu.

32 Zgodnie zaś z zasadą 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonawczego, w przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów, chyba że uzna ona, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody zgodnie z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

33 Rozporządzenie wykonawcze przewiduje zatem wyraźnie, że izbie odwoławczej przysługują podczas rozpatrywania odwołania skierowanego przeciwko decyzji Wydziału Sprzeciwów uprawnienia dyskrecjonalne wynikające z zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonawczego i z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody, które nie zostały przedstawione w terminach ustalonych lub określonych przez Wydział Sprzeciwów.

34 W rezultacie, orzekając w pkt 42 zaskarżonego wyroku, że zasada 20 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego stanowi przepis odmienny uniemożliwiający uwzględnienie przez Izbę Odwoławczą dowodów, które zostały przedłożone OHIM przez wnoszącego odwołanie z opóźnieniem, i w konsekwencji, że Izba ta nie posiadała uprawnień dyskrecjonalnych wynikających z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w przedmiocie uwzględnienia tych dowodów, Sąd naruszył prawo w swoim wyroku.

35 Należy jednak przypomnieć, że jeśli w uzasadnieniu wyroku Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz jego sentencja jest zasadna w świetle innych względów prawnych, odwołanie musi zostać oddalone (wyroki: z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie C-210/98 P Salzgitter przeciwko Komisji, Rec. s. I-5843, pkt 58; z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie C-352/09 P ThyssenKrupp Nirosta przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2359, pkt 136).

36 Z rozważań widniejących w pkt 34 niniejszego wyroku wynika zaś, że uznając w pkt 38–40 spornej decyzji, iż zasada 20 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nie przewiduje, by przysługiwały jej uprawnienia dyskrecjonalne w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić przedstawione po upływie terminu dowody istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku lub wcześniejszego znaku towarowego, Izba Odwoławcza naruszyła prawo.

37 Jednakże należy zauważyć, że Izba Odwoławcza wskazała w pkt 42 spornej decyzji, iż gdyby uznano, że przysługują jej uprawnienia dyskrecjonalne w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić dokumenty przedstawione po upływie terminu, skorzystałaby z nich na niekorzyść wnoszącego sprzeciw. Następnie w pkt 43–46 tej decyzji przedstawiła powody uzasadniające ten wniosek.

38 Względy te, powołane posiłkowo przez Izbę Odwoławczą w celu odmowy uwzględnienia dowodów przedstawionych przez B. Rintischa po upływie terminu, mogą konwalidować uchybienie, którym obarczona jest sporna decyzja, tylko wtedy, gdy pozwalają uznać, że Izba Odwoławcza faktycznie skorzystała z przysługujących jej na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 uprawnień dyskrecjonalnych, aby zdecydować, w sposób uzasadniony i uwzględniający należnie wszystkie istotne okoliczności, czy należało uwzględnić dowody przedstawione przed nią z opóźnieniem dla celów wydania wymaganej od niej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2013 r. w sprawie C-610/11 P Centrotherm Systemtechnik przeciwko OHIM i centrotherm Clean Solutions, pkt 110).

39 W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał orzekł w szczególności, iż uwzględnienie przez OHIM faktów i dowodów przedstawionych po upływie terminu, w sytuacji kiedy ma on orzekać w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, może być w szczególności uzasadnione, jeśli OHIM uważa, że po pierwsze okoliczności przedstawione z opóźnieniem mogą na pierwszy rzut oka posiadać znaczenie dla wyniku toczącego się przed nim postępowania w sprawie sprzeciwu i po drugie stadium postępowania, w którym ma miejsce takie opóźnione przedstawienie, i okoliczności z nim związane nie stoją na przeszkodzie temu uwzględnieniu (ww. wyroki: w sprawie OHIM przeciwko Kaul, pkt 44; a także w sprawie Centrotherm Systemtechnik przeciwko OHIM i centrotherm Clean Solutions, pkt 113).

40 W niniejszym przypadku, skoro B. Rintisch oparł w szczególności swój sprzeciw na trzech niemieckich zarejestrowanych znakach towarowych, dowody istnienia, ważności i zakresu ochrony tych znaków, które powinien był przedstawić w toku postępowania w sprawie sprzeciwu, są wymienione w sposób dokładny i wyczerpujący w zasadzie 19 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia wykonawczego. Bernhard Rintisch powinien był zatem wiedzieć nawet jeszcze przed złożeniem sprzeciwu, jakie dokładnie dokumenty należy przedstawić dla jego poparcia. Z tego względu Izba Odwoławcza powinna w tych okolicznościach skorzystać ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych w sposób ograniczony i może dopuścić przedstawienie takich dowodów z opóźnieniem tylko wtedy, gdy okoliczności z nim związane mogą uzasadniać opóźnienie wnoszącego odwołanie w przedłożeniu wymaganego od niego dowodu.

41 W celu uzasadnienia swojej decyzji Izba Odwoławcza podkreśliła zaś w szczególności, że B. Rintisch dysponował dowodem przedłużenia rejestracji rozpatrywanych znaków towarowych od dnia 15 stycznia 2007 r. i nie wyjaśnił powodu, dla którego wstrzymał się z okazaniem tego dokumentu do października 2007 r.

42 Ze spornej decyzji wynika zatem, że okoliczności związane z opóźnionym przedstawieniem dowodów istnienia, ważności i zakresu ochrony rozpatrywanych znaków towarowych nie mogą uzasadniać opóźnienia wnoszącego odwołanie w przedłożeniu wymaganego od niego dowodu.

43 Okoliczność, iż przed upływem terminu wyznaczonego przez Wydział Sprzeciwów B. Rintisch przedstawił wyciągi z rejestru on-line Deutsches Patent- und Markenamt wzmiankujące o przedłużeniu rejestracji rozpatrywanych znaków towarowych w języku innym niż język postępowania, nie może podważyć tej analizy, jako że z zasady 19 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego wynika, że OHIM nie uwzględnia dokumentów, jeśli te dokumenty lub ich tłumaczenia na język postępowania nie zostały złożone w tym terminie.

44 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza miała podstawę do odmowy uwzględnienia dowodów przedstawionych przez B. Rintischa po upływie terminów wyznaczonych w tym celu przez Wydział Sprzeciwów bez konieczności odniesienia się do ewentualnego znaczenia tych dowodów lub ustalenia, czy stadium postępowania, w którym ma miejsce takie opóźnione przedstawienie, stoi na przeszkodzie temu uwzględnieniu.

45 Wbrew temu, co twierdzi B. Rintisch, Izba Odwoławcza nie jest bowiem zobowiązana przy korzystaniu z uprawnień dyskrecjonalnych na mocy art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 do zbadania trzech kryteriów wymienionych w pkt 39 niniejszego wyroku, gdy jedno z tych kryteriów wystarcza do ustalenia, że nie powinna uwzględniać danych dowodów przedstawionych z opóźnieniem (zob. podobnie postanowienie z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie C-193/09 P Kaul przeciwko OHIM, pkt 38).

46 W tych okolicznościach naruszenie prawa, określone w pkt 34 niniejszego wyroku, którym jest obarczony zaskarżony wyrok, pozostaje bez wpływu na badanie odwołania, jako że oddalenie pierwszej części zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, którego Sąd dokonał w pkt 47 tegoż wyroku, jest uzasadnione innymi podstawami prawnymi niż podstawy przyjęte przez Sąd i nie może zatem prowadzić do uchylenia wspomnianego wyroku.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego nadużycia władzy przez Izbę Odwoławczą

Argumentacja stron

47 Bernhard Rintisch utrzymuje, że Sąd nie wziął pod uwagę, że Izba Odwoławcza nadużyła władzy.

48 OHIM twierdzi, że w odwołaniu nie można znaleźć żadnego argumentu na poparcie zarzutu drugiego.

Ocena Trybunału

49 Co się tyczy zarzutu drugiego, należy zauważyć, po pierwsze, że wnoszący odwołanie ogranicza się do ogólnych twierdzeń i nie wskazuje w żaden sposób punktów zaskarżonego wyroku, który kwestionuje, a po drugie, nie wymienia argumentów prawnych, które podnosi na poparcie tego zarzutu.

50 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału oraz art. 112 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem, obowiązującego w chwili wniesienia odwołania, obecnie art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem, wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, do którego uchylenia zmierza, oraz zawierać argumenty prawne, które w konkretny sposób uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub odnośnego zarzutu (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 426; a także z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-487/06 P British Aggregates przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10515, pkt 121).

51 Zarzut drugi przedstawiony przez B. Rintischa na poparcie jego odwołania nie spełnia tych wymogów i w konsekwencji należy odrzucić go jako niedopuszczalny.

52 Jako że żaden z zarzutów podniesionych przez wnoszącego odwołanie na jego poparcie nie może być uwzględniony, odwołanie to należy w części odrzucić, a w części oddalić.

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

54 Ponieważ OHIM i Valfleuri wniosły o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania, a tenże przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w części oddalone.

2) Bernhard Rintisch zostaje obciążony kosztami postępowania.

Podpisy